

Kőszikla, vagy homok és vihar?

Az Emberi Jogi Központ állásfoglalása

Egy olyan szervezetnek vagyok az egyik alapító tagja, amely – a Duna Televízió és Böjte Csaba mellett – 2008-ban Európai Polgár Díjban részesült, és már csak ezért is felelősséggel tartozom közösségünk iránt.

Szervezetünk, a szenttamási székhelyű Emberi Jogi Központ 2006-ban alakult meg hivatalosan, de tevékenysége jóval korábbra nyúlik vissza. Elsősorban azzal a céllal hoztuk létre, hogy a délvidéki magyar közösség tagjai ellen elkövetett atrocitásokat dokumentáljuk – nyilvánosságot teremtve ezáltal az atrocitások ügyének. Pontosabban fogalmazva, hogy különböző eszközökkel – 2005-ben tiltakozó megmozdulást is szerveztünk – megpróbáljuk elejét venni ezeknek az eseményeknek. (Ha csak a dokumentált eseteket vesszük figyelembe, akkor is több százról beszélhetünk!)

Ha a siker mércéje a budapesti Klubrádió ügyében megszólalók száma, akkor egyértelműen kudarcról kell beszélnünk, legalábbis te-

vékenységünknek azt a részét illetően, amely a nyugati szervezetek tájékoztatását, illetve támogatásuk megszerzését célozta meg. Sajnos ez annak ellenére is így van, hogy egy brüsszeli meghallgatáson is részt vettünk, több száz angol és német nyelvű jelentést, illetve levelet kézbesítettünk, folyamatosan tájékoztattuk a legbefolyásosabb nyugati emberi jogi szervezeteket, stb. Ezenkívül, ismerve a nyugati szereplők hozzáállását, igyekeztünk olyan nyelvezetet használni, amely könnyen befogadható – ugyanez a törekvés érhető tetten a szervezet nevének kiválasztásában is. A külföldi szereplők részéről, a néhány kényszeredett támogató levélen kívül, jelentősebb kiállást mégsem tudtunk felmutatni. Egyébként érdekes volt látni, hogy a Klubrádió ügyében még vezető amerikai politikusok is megszólaltak – az mégis csak egy frekvenciaügy volt, itt viszont hús-vér embereket bántalmaztak, csak mert magyarok voltak. Itt is kitűnt, ha az érdekek mást diktálnak, az elvek fabatkát sem

Európai Polgár Díj (CIVI EUROPAEO PRAEMIUM)

érnek: a Klubrádió esetében volt érzékenység, ellenben a több száz – nemzeti alapon elkövetett – atrocitással kapcsolatban nem. Ez van.

A magyarországi úgynevezett baloldali és liberális pártok, valamint civil szervezetek esetében sem ért bennünket kisebb csalódás. Azok, akik mindig a lehangosabbak, ha másokért kell kiállni, akár olyan esetekben is, amikor az ezer kilométerekre élőkről van szó, ezúttal csendben maradtak, vagy csak alig érthetően motyogtak valamit, de akkor is csak az eltussolás szándékával. Sőt, nem egy esetben éppen ezekkel a szervezetekkel szemben kellett az atrocitások ügyét képviselnünk, mivel – a több száz dokumentált eset ellenére is – megkérdőjelezték a helyzet súlyosságát. (Máskor egy mesterkéltséget „jaj” is elég, hogy a hisztéria beinduljon.) Pedig a Klubrádió esetében is láthattuk, kapcsolataik révén lett volna erejük tenni, de mégsem tettek, és akkor még kormányon is voltak. Bár már túl voltunk a 2004-es népszavazáson, amikor is ugyanezek a körök a határon túli magyarok ellen lázították az anyaországi magyarokat. Nem igazán lehettek tehát illúzióink, de mégis, ennek ellenére szemet szűrt a csend, az a sunyi magatartás, amely jellemezte őket. Lelepleződött a magyargyűlöletük. Ismételtén. Bármennyire is kemény ez a következtetés, minden más csak mellébeszélés lenne. Ahogyan a multikulturalizmus brüsszeli értelmezése is lelepleződött, amikor – hogy ne sértse mások érzékenységét – a karácsonyfát télifára módosították. Védhetetlen álláspont, ahogyan a magyar közösségek egymás elleni lázítása is az volt. Kétségtelen, a karácsonyfa télifára módosítása keresztényellenességből fakad, és semmi köze a multikulturalizmushoz. Mernünk kell kimondani végre!

Amiatt, hogy a hagyományos baloldali gondolkodásmód a gazdaság átalakulásával elvesztette létjogosultságát, mély válságba került, így figyelme a különböző csoportokra tevődött át. Mindinkább a nők, a homoszexuálisok stb. kerültek látókörébe. A baloldal válsága rányomta bélyegét egész Európára, ezért ma úgy tűnik, mintha az aberráció lenne Európa első számú problémája. Az aberránsok körül forog minden, miközben Európa rohamosan előregszik, és a káosz felé tart. Ennek a szemléletmódnak a szélsőségsége immáron elviselhetetlen méreteket

ölt, ahogyan azoké az embereké is, akik ezt a szemléletmódot képviselik. Modern kori inkvizítorokként lépnek fel, címkéznek és kirekesztenek. A középkori inkvizítoroknak sem volt azonban semmi közük a kereszténység lényegéhez, és tevékenységükkel tulajdonképpen rombolták azt. Ezek az emberek is éppen az ellenkezőjét érik el annak, amit szeretnének. Vesszőfutásukkal fejtegetésre állítanak mindent, és semmire nincsenek tekintettel. Szétfeszítik a társadalmakat, utolsó tartópilléreit is lebontva, csak azért is, mindenáron. Betegesen hajszolnak valami elérhetetlent, ami nincs is. Útközben rombolnak, törnek-zúznak, vagyis tevékenységük egyértelműen romboló hatású, és gyengíti a társadalmakat. (Minden értékrendszernek megvannak a maga normái, ami ezektől eltér, azt aberrációnak nevezzük. A hagyományos keresztény értékrendszer szerint a nő az nő, a férfi az férfi, a házasság kizárólag nő és férfi között köthető, stb. Különbösen is, az aberránsoknál minek lehet nevezni azt a valakit, aki azért küzd, hogy már az óvodákban megszüntessék a nemeket, hogy ne lehessen senkit kislánynak vagy kisfiúnak nevezni?)

A múltban is voltak már olyan rendszerek, olyan ideológiák, amelyek feltétel nélküli odaadást vártak el, sőt nagyon sok embernek meg kellett halnia ezekért a rendszerekért, vagy ezeknek nevében. Most is ugyanez történik. A folyamat egyre riasztóbb. Ma már ott tartunk, hogy európai nők tucatjait erőszakolják meg más kultúrkörből érkezett bevándorlók, akiknek a betelepítését is ugyanezek a körök erőltetik, illetve támogatják. A tömeges bevándorlás következtében olyan zónák jönnek létre Európa-szerte, ahova az őshonos fehér lakosság ma már nem meri betenni a lábát, és ez még korántsem a „teljes kibontakozás”! Tulajdonképpen érthetetlen, hogyan tud valaki egyidejűleg ellenségének lenni a hagyományos keresztény értékrendnek, amely egyáltalán alapját képezhetné a bevándorlók valamiféle integrációjának (ha egyáltalán lehet még ilyesmiről szó), államellenesnek lenni – az állam garantálni tudná az emberek biztonságát –, legszélsőségsébb módon kiállni a bevándorlás mellett, és mindezek dacára az aberráció élharcosának lenni? Beteges összevisszaság vagy tudatos rombolás, önpusztítás? Talán egyik is, másik is.

Tényleg olyan érzése van az embernek, mint ha mindenki elvesztette volna a józan eszét. Németországgal kapcsolatban kijelentik, hogy Európa mintaszerű állama lett, mert rendbe rakta a múltját, de mi van a jövőjével? (Nagyon rövid időn belül ugyanis a németek kisebbségben lesznek saját hazájukban!) Az aberráltaknak való megfelelés tényleg minden más szempontot felülír? Népek, kultúrák, hovatovább egész civilizációnk eltűnése sem drága, csak hogy beteges elképzeléseiket keresztülvigyék? Látva Nyugat-Európa demográfiai adatait, fölmerül a kérdés, mennyi a szavatossági ideje a társadalmakra ráerőltetett „jogoknak”, húsz év, esetleg harminc, és utána mi lesz? Mi lesz azokkal, akik csak 20-30 év múlva lesznek 18 évesek, nekik milyen jogok járnak majd egy többségében muszlimok lakta Nyugat-Európában? Belegondolnak ebbe azok a liberális és baloldali szervezetek, amelyek ma a bevándorlás mellett kardoskodnak? Vesszőfutásuk következményeit húsz év múlva is vállalni fogják, amikor majd itt leszünk káosszal és polgárháborúkkal a nyakunkban?

Lépésről lépésre haladunk valami felé, ami szemlátomást a vesztünket fogja okozni. Fel kell tenni végre a kérdést: Kik azok az emberek, akik ezt erőltetik, és kit képviselnek?

Nincs tovább hova hátrálni, ki kell végre mondani: ez a szemléletmód immáron bizonyíthatóan a vesztünket okozza! Tehát mindenképpen változtatnunk kell – ha kell „tűzzel-vassal”, a meghurcoltatást is vállalva. Legelőször is feje tetejére kell állítani azt a valamit, amit ma nyilvánosságként ismerünk, mert ami most van, a nagy kereskedelmi csatornákkal az élen, ugyanennek a szemléletmódnak az egyik, ha nem éppen a legmeghatározóbb zászlóshajója. Nem diskur-

zusok küzdelme ez ma már, sokkal nagyobb a tét. Meggyőződésem szerint a homoszexuális társadalom érdekét is ez szolgálná. (A túloldalon is vannak már olyanok, akik nyilván felismerik, hogy nagy-nagy igyekezetükben túllőttek a célon, Franciaországban ugyanis egyre több homoszexuális lép be Le Pen pártjába.)

Európa demográfiai helyzete nem oldható meg pénzzel! Talán többé már soha nem lesz annyi pénz Európában, mint amennyi éppen akkor volt, amikor a demográfiai helyzet lejtőre került. Nem pénzkérdés a gyermekvállalás. Soha nem is volt. (Legfeljebb a mesterségesen létrehozott elvárásoknak köszönhetően érezzük úgy, hogy az.)

A családot kell fókuszpontba helyezni! A család a patriotizmus előfeltétele. Ha megerősítjük a család intézményét, azzal a patriotizmust is megerősítjük. A patriotizmus, az én értelmezésem szerint, felelősségteljes gondolkodást takar. Felelősséggel szülőföldjük iránt viszont leginkább azok viseltetnek, akik gyermeket vállalnak, azoknak számít, hogy mi lesz ötven vagy száz év múlva.

Sokat töprengtünk, hogy vajon tiltakozásunk jeléül visszaadjuk-e a díjat, melyet az Európai Parlamenttől kaptunk, mivel kétségbe ejt bennünket az, ami ma Európában zajlik. Végül mégis másképp döntöttünk. Hisszük ugyanis, hogy a józanul gondolkodó többség előbb-utóbb kezébe veszi a dolgok irányítását. Ehhez azonban alulról jövő mozgalmak kellene, amelyek futótűzként végigsöpörnek Európán, és nem hagyják magukat kijátszani azokkal a játékszabályokkal, amelyeket – okkal vagy ok nélkül – demokráciának nevezünk el. Ha ez megtörténik, lehet még olyan Európa, amelyben mi is büszkék lehetünk a díjunkra.